

V partii s drzými chalanmi

Môj život sa podobá hojdačke zavesenej v našej záhrade. Aj ona je občas hore a inokedy dolu. So mnou to nie je momentálne o nič lepšie. Niekedy mi je najlepšie s mojou kamarátkou Lenkou. Zdá sa, že si rozumieme ako siamské dvojčatá, ktoré sú spojené telom i mysľou. No potom prídu aj dni, kedy sa s Janom a Majom, chalanmi z našej ulice, nevieme od seba odtrhnúť počas vystrájaní rôznych šibalstiev. Je to podobné, ako keď hokejista nechce puk odlepiť od svojej hokejky.

Hoci sú prázdniny, neužívam si ich tak, ako by som chcela. Dusí ma myšlienka, že obe priateľstvá musím akoby skrývať. Veď priateľstvo predsa môže mať veľa podôb. Aj keď sa mnohokrát nezhodneme, neznamená to, že ho chceme ukončiť.

Lenka je vynikajúca žiačka a od minulého školského roka je ešte aj výborná v speve. Mám ju rada,

lebo od minulého roka je to moja jediná kamoška, ktorú okrem môjho vzhľadu zaujíma aj to, čo cítim. Páčia sa mi jej dlhé zlatisté vlasy, ktoré na rozdiel od mojich polodlhých tmavogaštanových vždy krásne povievajú v jemnom letnom vánku. Niekedy na mňa pôsobí ako zlatovláska z rozprávky, ktorá aspoň na chvíľu túžila opustiť svoju čarovnú krajinu a okúsiť život, ktorý so sebou prináša pekné, no miestami i tienisté chvíle.

Na druhej strane, s Janom a Majom je vždy vonku taká sranda, že zabúdam prísť domov do deviatej hodiny večer. Mamka sa kvôli tomu zvykne hnevať, ale nakoniec ju to vždy prejde. Jano a Majo sa ale vôbec na seba svojím vnútrom nepodobajú tak ako my s Lenkou. Janove vysoké chudé telo, veľké hnedé oči s jasným pohľadom a hnedé moderne ostrihané vlasy mi už od prvého momentu utkveli v pamäti. Majo je stále nízky a trochu pri sebe. Jeho čierne strapaté vlasy mi pripomínajú farbu našich uhlíkov, ktorými mamka prikladá v zime do kozuba.

Naozaj si mám stále vyberať medzi kamarátmi a kamoškou? To fakt neexistuje možnosť, aby sme sa stretávali všetci spoločne? A čo by sa stalo, keby som ich navzájom tak trochu zoznámila? Tieto otázky mi už pekných pár prázdninových dní prúdia hlavou. Možno to nie je až taký zlý nápad, aj keď riskujem, že tým stratím super kamošku Lenku, ktorá mi vie v ťažkých chvíľach dokonale zdvihnúť náladu. Ani si radšej nechcem predstaviť, ako by reagovala, keby som ju s chalanmi zoznámila. Majových večne špinavých rúk od oleja by sa nedotkla pri zoznamovaní ani náhodou! Dáva si totiž veľký pozor, aby z nej bola v každej situácii dáma na úrovni. A k tomu čistota, samozrejme, neodmysliteľne patrí. No možno by sa stal taký malý zázrak a jej babské srdce by vedelo prijať aj takéto chlapčenské rozmory. Ved' aj na spolužiakovi Stanovi sa vždy rada v triede smeje, keď robí s tvárou tie neuveriteľne smiešne grotesky. S Janom a Majom to predsa nemôže byť o nič horšie. Moja myseľ sa už dostala do takého bodu, kedy

všetko radšej púšťam z hlavy, lebo ma náhodou z toľkého premýšľania začne bolieť.

Dnes je krásne slnečné prázdninové dopoludnie. Nechcem si ho kaziť zbytočnými otázkami, ktoré aj tak sama nevyriešim. Obúvam si biele tenisky s tmavomodrými šnůrkami chlapčenského strihu, lebo cez prázdniny sa mi veľmi za dámu nechce obliekať. Mám zvláštny pocit, že do polhodiny budem aj tak znova umazaná. Nohy ma vedú na sídlisko, kde býva Lenka. Pred ich bytom zvoním na zvonček, ktorý však zakaždým zvoní tak hlasno, že teta suseda z bytu oproti vždy otvára dvere, akoby to bola práve ona, kto čaká návštevu. Lenka mi otvára s plnými ústami, jedlo prežúva s veľkými lícami a beží predomnou do kuchyne. Rukou mi máva, aby som išla za ňou. Dojedá totiž svoje raňajky aj napriek pokročilému, takmer predobedňajšiemu času. Hodinky

na mojich chudých, ešte stále neopálených rukách ukazujú desať hodín tridsať minút. Ale chápem to. Je letné prázdninové ráno a tento krásny, slnkom zaliaty deň je ešte celý pred nami. Nikomu sa nechce zavčasu vstávať. Len moja mamka je od skorého rána v práci. Ona prázdniny, žiaľ, nemá. Spolu s ňou som dnes ráno vyskočila z postele aj ja. Chrlila som otázky, ktoré mi neustále víria v hlave ako pieskové tornádo niekde v ďalekej vysušenej africkej púšti.

Sedím pri prežívajúcej Lenke u nich v kuchyni a rozmýšľam, ako začať. Musím prezistiť, či sa bude chcieť s chalanmi zoznámiť. Nedá sa. Akosi som úplne stratila reč. Nechápem, čo sa to so mnou porobilo, keď jej zrazu nedokážem predostrieť taký jednoduchý nápad! Veď nič zložité predsa od nej nechcem. A čo ak to taký dobrý nápad vôbec nie je?

Svoj pohľad som nechtiac upriamila na Lenkine andulky, štebotajúce vonku na balkóne. Chvíľu sa dívam ako v kletke poskakujú, no pri ich neustálom škrekote sa už na nič neviem sústrediť.

„Čo keby sme sa dnes išli pozrieť na lúku? Je plná kvetov a určite si tam nájdeme niečo, čo nás bude obe baviť,“ veľmi opatrne som sa spýtala Lenky takú obyčajnú otázku, akú som ani nemala v úmysle, no pritom som aj bola veľmi zvedavá, čo odpovie. Ešte stále s plnými ústami sa zmohla len na súhlasné prikývnutie hlavou. To mi úplne stačilo.

Vyskočila som z mäkkej stoličky a hlasno zakričala: „Pod! Utekajme! Cestou si jedlo doješ! Nenecháme si predsa takýto pekný deň ujsť kvôli buchtám!“ Po chvíli sme už bežali dolu schodmi na sídlisko a potom cestou okolo školy cez parčík, smerom do morušového sadu. Lenka tu ešte nikdy nebola.

„Pod, vylezieme na tamten strom a pochutnáme si na super sladkých plodoch!“ nesmelo som navrhla a prstom ukázala na najvyšší strom v sade. Pritom som čakala, ako zareaguje. Mala totiž oblečenú sukňu. Aj cez prázdniny chce byť za dámu.

„Dobre, ale musíš mi pomôcť! Ešte som sa nikdy neštverala po stromoch ako opica!“ trochu mrzuto odpovedala a pri jej slovách som si v sekunde uvedomila, že ma nevedomky urazila. Keby len vedela, koľko som sa po nich s chalanmi minulé leto naliezla! Oprela som sa o mohutné stromisko a nastavila ruky tak, aby mohla po nich vyliezť až hore, do koruny listnatého stromu. Na moje počudovanie je Lenka asi tiež taká malá opica, keď sa dokázala vyštvierať na ten najvyšší konár, najviac obsypaný čiernymi plodmi. Len tá jej sukňa sa mi veľmi k lezeniu po stromoch nehodí. Pomaly leziem za ňou a už si aj spoločne pochutnávame na sladučkých plodoch. Ja mám na sebe oblečené krátke nohavice. Za dámu som len vtedy, keď mi to situácia dovoľuje. Moruše nám tak chutia, že zrazu máme od nich celé fialové ústa. Ale nevadí nám to. Nik nás predsa v hustej korune stromu nevidí a túto spoločnú chvíľku si ne-skutočne užívame. Som celkom rada, že sa na takého niečo dala vôbec nahovoriť.